

Павелъ се съгласи и даде цѣла лъжичка отъ праха.

Царка го прибра въ книжка и се замълча. Тя мислѣше: ще му го дамъ на два пѣти, че каквото ще да става.

— Азъ пакъ ти казвамъ, — настоя Павелъ. — Бжди благоразумна. . . После, да не би да го преуморимъ, добре ще бжде да се прескача по нѣкоя вечеръ.

— Както кажешъ, — отвърна Царка.

— Тѣй, тѣй. . . защото. . .

— Най-много ще умре, нали?

— Ахъ, какъ приказвашъ, — неспокоенъ забелѣжи Павелъ.

— Че като умре, голѣма работа.

— А знахарката нали знае, — се сплаши Павелъ.